

maatte hurtigt ordnes. Det har Ministeren anerkendt, og den højtærede Minister kan jo dog ikke selv for Alvor fremsætte den Paastand, at fordi en Ting ikke har været udtrykkelig misbilliget af Folketinget, skulde man derfor have anerkendt den som Sædvaneret. Den Hjemmel, som det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Sv. Høgsbro) spurgte efter, bliver lige slet, og den Nødvendighed, som den højtærede Minister selv har anerkendt, af at faa Forholdene ordnede, vedbliver at være lige god, hvad enten man her tidligt eller sent fremkommer med en direkte Misbilligelse af Ministerens Optræden. Jeg troede netop, at Forskellen mellem det estrupske Ministerium og dette var den, at man i det estrupske Ministerium var noget mere haarhudet, at man maatte have sine Mistillidsvota kastet lige i Øjnene, og saa brød man sig endda ikke om dem. Jeg troede, at Kendetegnene for de senere Ministerier, det foregaaende og dette, var, at de vare mere lydøre, og det undrer mig derfor at høre den højtærede Minister sige, at selv om han faar et Mistillidsvotum, vil han hævde, at vi her staa overfor en Retspraksis. Vi kunne ikke i Bevillingssager komme til at staa overfor nogen som helst Retspraksis, der gaar ud over, hvad der i Grundloven er fastsat om denne Ting.

Finansministeren (Hørring): Den ærede Ordfører begyndte i Dag med at holde en velfortjent Lovtale over min Formand som Finansminister, Kammerherre Lüttichau, men saa vidt jeg ved, har han paa dette Omraade stillet sig ganske, som jeg har stillet mig.

Ordføreren (Oscar Hansen): Finansminister Lüttichau har ikke haft Lejlighed til at lade en saadan Ytring falde her i Salen, som den, der i 1897 er falden fra den nuværende højtærede Finansminister. Den vakte Glæde hos Tingets Medlemmer; man glædede sig over, at den højtærede Minister ikke blot saa, at der var noget, der trængte til at ordnes, men at han erklærede, at der arbejdedes positivt derpaa, og at det maatte ordnes hurtigst muligt. Det er ikke lykkedes den højtærede Minister at ordne det hurtigt, og det er heller ikke lykkedes ham at overbevise os om, at der arbejdes positivt derpaa.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Udvalgets Indstilling angaaende Forslag til Beslutning af Rigsdagen (se Tillæg B., Sp. 27 fg.)

vedtoges uden Afstemning.

Sagens Overgang til 2den og sidste Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Tredje Behandling af Forslag til Lov om Adgang til at afløse Tiender.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1462 fg.)

Der var til denne Behandling ikke stillet Ændringsforslag.

Sagen i sin Helhed sattes under Forhandling.

Berntsen: Naar jeg agter at stemme for det foreliggende Lovforslags Overgang til Landstinget og anbefaler mine Meningsfæller at gøre det samme, er det ikke, fordi jeg billiger alle Enkeltheder eller ved min Afstemning vil tilkendegive, at jeg tiltræder enhver Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag, men det er, fordi jeg ønsker, at denne Sag maa blive gjort til Genstand for en Forhandling mellem Rigsdagens to Afdelinger. Ved den nu bestaaende Lov af 8de Maj 1894 om Adgang til Afløsning af Tiender, er der slaaet to Hovedprincipper fast. Det første: at Tienden kan afløses, hvad den ikke kunde, før Loven af 8de Maj 1894 udkom, og det andet Hovedprincip er, at ved Afløsning af Tiender maa Statskassen træde støttende og hjælpende til. Hvor stort Statens Bidrag til Afløsning af Tienden skal være eller bør være, kan jo altid være Genstand for Forhandling mellem Lovgivningsmagtens forskellige Faktorer, men naar Regering og Rigsdag overhovedet kunne enes om at føre en fornuftig og sparsommelig Husholdning, er der for mig ikke noget afskrækkende i, at Staten yder et klækkeligere Bidrag end hidtil til denne Sags Fremme. Naar mine Meningsfæller i 1894 ikke kunde opnaa et større Bidrag fra Statskassen, end vi opnaaede, var det ikke, fordi vi ikke ønskede at gaa den Vej, men fordi der overhovedet ikke kunde opnaas